

Edward Elgar

(1857-1934)

The Early part-songs

Oh happy eyes

O happy eyes, for you will see
My love, my lady pass today;
What I may not, that may you say
And ask for answer daringly.
O happy eyes.

O happy flow'rs that touch her dress,
That touch her dress and take her smile,
O whisper to her all the while
Some words of love in idleness.
O happy flowers.

O happy airs that touch her cheek,
And lightly kiss and float away,
So carelessly as if in play,
Why take ye all the joy I seek?

O happy eyes my love to see,
Alas! alas! I may not greet
With word or touch my lady sweet;
More happy eyes, say all for me.

Love

Like the rosy northern glow
Flushing on a moonless night
Where the world is level snow,
So thy light.

In my time of outer gloom
Thou didst come, a tender lure;
Thou, when life was but a tomb,
Beamedst pure.

Thus I looked to heaven again,
Yearning up with eager eyes,
As sunflow'rs after dreary rain
Drink the skies.

Oh glow on and brighter glow,
Let me ever gaze on thee,
Lest I lose warm hope and so
Cease to be.

O gelukkige ogen Jullie zien vandaag mijn lief,
mijn vrouwe voorbijkomen;
Wat ik niet zeggen kan, kunnen jullie vertolken
En stoutmoedig om antwoord vragen.
O, gelukkige ogen.

O gelukkige bloemen die haar kleed beroeren
Die haar kleed beroeren en haar glimlach
ontvangen, o fluister haar voortdurend terloops
enkele woorden van liefde toe.
O gelukkige bloemen.

O gelukkige windvlaagjes die langs haar
wangen strijken, haar lichtjes kussen en dan
verder drijven, zo dartel alsof het een spel is.
Waarom hebben jullie al het geluk waar ik naar
verlang?

O gelukkige ogen die mijn lief zien
Helaas, helaas, ik kan mijn geliefde vrouwe
niet groeten met een woord of een aanraking.
Gelukkigere ogen, spreek voor mij alles uit.

Zoals de rooskleurige noordelijke gloed
op een maanloze nacht, de wereld
waar die een sneeuwvlakte is, doet blozen,
Zo doet dat ook jouw licht.

In mijn dagen van uiterste droefgeestigheid
kwam jij, een tedere verlokking;
Jij die, toen mijn leven slechts een graf leek,
zuiver straalde.

Zo keek ik weer naar de hemel
smachtend met begerige ogen,
zoals zonnebloemen na sombere regen
De hemel indrinken.

O, blijf schijnen en schijn steeds helderder,
laat me altijd naar je staren,
opdat ik niet de vurige hoop verlies
en daardoor ophoud te bestaan.

My love dwelt in a Northern land

My love dwelt in a Northern land.
A dim tower in a forest green
Was his and far away the sand
And gray wash of the waves were seen
The woven forest boughs between:
And through the Northern summer night
The sunset slowly died away,
And herds of strange deer, silver-white,
Came gleaming through the forest gray,
And fled like ghosts before the day.

And oft that month we watched the moon
Wax great and white o'er wood and lawn
And wane, with waning of the June,
Till, like a brand for battle drawn,
She fell, and flamed in a wild dawn.

I know not if the forest green
Still girdles round that castle gray.
I know not if, the boughs between,
The white deer vanish ere the day:

The grass above my love is green,
His heart is colder than the clay.

Mijn lief woonde in een noordelijk land.
Een schemerige toren in een groen woud
was van hem en in de verte kon men
het zand en de deining van de golven zien.
De dooreen geweven takken van het woud
ertussen: en in de noordelijke zomernacht
doofde de zonsondergang langzaam uit,
en kuddes wonderlijke herten, zilverwit,
liepen glanzend door het sombere woud
en vluchtten als geesten voor de dag
aanbrak.

En vaak keken we die maand naar de maan
die groot en blank wies boven bos en gras
en afnam naarmate juni ten einde liep.
Tot ze, als een toorts geschikt voor de
strijd, onderging en vlamde in een woeste
dageraad.

Ik weet niet of het groene woud
nu nog het grijze kasteel omringt.
Ik weet niet of tussen de takken de witte
herten voor het aanbreken van de dag
verdwijnen.

Het gras boven mijn lief is groen,
zijn hart is kouder dan de aarde.